„Kes, minna? — Oh sa heldeke, mul poll ennam sedda mõttetgi, et minna peaksin wee eddespiddi lihha sõma. Kui kõht tühhi, siis tahhan rohto närrida; ja arwo, kui mõnni suur pühha tulleb, wõttan kallakesse, kui ma sedda wee seest kätte saan!"

Küllamees hallastas wagga hundi waewa peäle, laskis tedda lõksust lahti. Hunt tännas, siples kord sawwaga, läks küllamehhe õue wärrawast mõda.

„Dih mis loom se on?" — Sigga wäherdas passa augus, pääw paistis sojaste wee peäle.

Hunt hakkas kohhe sea kõrrist kinni, hakkas sedda weddama.

Küllames jooksis järrele: „Kurjateggija, mis sa teed seal! Eks sa tõotanud lihha ärra? Miks sa mo sigga kisud?"

Hunt wasto: „Egga se sigga polle! Se on jo kalla. Minna wõtsin jo wee seest kinni, siis on ta ka weeloom. Ja pealegi on

mul tänna weel suur pühha, et ma lõksust ollen peasnud. Nüüd on tarwis kalla süa.

Ärra usso kurja meest,
kui ta häddas lubbab sull':
wagga tuikenne eest,
taggant pärris kurri kuil.

---

6. Tark hunt.

Hunt terretas walget märra, küsis. „Kas teie wahhest tahhate omma warsa minnule ärramüa?"

Märra ütles: „Küllalt, hea melega. Ta on mulle muidogi tülliks, et ta ei tahha paigal seista!"

Hunt küsis: „Kas warsa hind peaks ka suur ollema?"

Hobbone ütles: Se on keik üllespandud mo parrema taggomisse jalla alla. Sep panni märgid ülles raua sisse, siis se ei kau mo